

Genç İslam'ın Gençleri

Nureddin Yıldız'ın 20.11.2016 tarihli (278.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Peygamber aleyhissalatu vesselam Efendimiz, Tirmizî’nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, üzerinde hiçbir zaman ihmal etmeden durmamız gereken bir hatırlatma yapıyor. Buyuruyor ki:

Kıyamet günü beş şeyin hesabını vermeden hiç kimse ayağını kıpırdatamayacak. Allah’ın huzurunda beş şeyden onay almadan, sorgulaması yapılmadan kimse kimseye şefaate edemeyecek. Cennetin hayalin ötesine geçip gözünüzün önünde olması için beş şeyin hesabının verilmesi lazım. Bu beş şeyi sayıp bir bölümünü dikkatimize, yoğunluk alanımıza çekeceğiz. Herkes; 1- ömrünün, 2- gençliğinin, 3- malını nereden kazandığının, 4- nereye harcadığının, 5- öğrendiği bilgileri nasıl kullandığının hesabını verecek. Bu beş şey cennetten önceki hesabın ortalamasıdır.

Ömrünün hesabını verememek, namazla da sorun yaşamak ya da yaptığın haccın işe yaramaması demektir.

Biz yıllık bilançolarımızı çıkardığımız gibi, ömür bilançolarımızı da çıkarmalı ve Allah’la karşılaşip huzuruna dikileceğimiz günün muhasebesi için bu beş maddeyi incelemeliyiz. Hadis-i şerifi ömür boyu tefekkür edeceğimiz bir malzeme olarak not defterlerimize yazdıktan sonra ince bir noktaya eğilmeliyiz.

Bir insanın doğumu var, çocukluğu var, gençliği var, ihtiyarlığı var, ölümü var; bunun toplamına ömür diyoruz. Peygamber aleyhisselam, “Allah ömrün hesabını soracak” buyurduktan sonra bundan anlarız ki bir insan yetmiş sene yaşamışsa yetmiş senenin hesabını soracaktır. Hiçbir şeyi Allah’tan izinsiz konuşmayan, ağzındaki her cümleyi Allah’ın söylediğine iman ettiğimiz Peygamber’imiz, dalgınlığına gelip “ömrünün hesabını soracak” dedikten sonra ayrıca bir daha “gençliğinin hesabını soracak” der mi? Gençlik ömrün bir parçası değil mi zaten?

Hâşâ, yanılmış olması veya dalgınlığına gelmesi mümkün değildir. ‘Düşünerek konuşur’ dahi demiyoruz, Allah konuşturuyordu zira. Hatalı, mübalağalı, ihmali ya da reklâm için konuşulmuş bir söz ondan çıkmaz.

Öyleyse ümmeti bu sözü duyduğunda yetmiş senelik ömrün en orijinal ve önemli bölümünün gençlik olduğunu anlarlar diye söylemiştir. Bir ömre bedel bir gençliktir. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca yaşlıya rağmen genç bir adam istiyor demek ki. Bunun için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, gençlerin omuzlarına yüklediği bir İslamiyet bırakıp gitmiştir. ‘Henüz çocuktur’ diyeceğimiz bir nesli dininin bekçileri olarak gördü karşısında.

Bunun için de Rabbimizin huzuruna dikildiğimiz zaman, bir ömür kadar bir de gençlik hesabı vereceğimizi hatırlattı bize. Eğer Peygamber aleyhisselam bizim rehberimiz, ışığımız ve kurtarıcımız ise bundan anlamalıyız ki milyonlarca insanın oluşturduğu büyük İslam toplumu bir değer, gençlik bambaşka bir değerdir. Bu topraklarda gençlerin sabah namazını camide kıldığı kadar ‘sabah namazı camide kılınıyor’ demektir. Gençlerin Allah korkusuyla hareket ettiği kadar Allah’tan korkuluyor demektir.

Çünkü İslam’ın ruhu gençliktir, kendisi de gençtir.

Ancak 14 yaşında bir Ali, mızrakların vücudunu delik deşik edeceğini bildiği bir yatağa yatabilir; ihtiyarların yapacağı iş değildir bu.

Şahıslar Allah'ın huzurunda gençliklerinin hesabını vermeden cennete giremeyecekleri gibi vakıfları, Diyanet'i, devleti ve diğer bütün çalışmalarıyla Müslümanlar gençlik hakkında ne yaptıklarının hesabını vermeden ayrılamayacaklardır huzurdan. Bütün emeklerin ve çalışmaların genç kızlar ve delikanlılar üzerine yoğunlaştırılması İslam'ın temel politikasıyken bunu kitlesel çalışmalarla geçiştirdiğimizde, Rabbimizin huzurunda beş maddeden birinde tıkanacağız demektir.

Şahıslar gençliğiyle ilgili birikimini bu mantıkla düşünmeli, ümmet üzerinde söz sahibi olanlar da bu mantıkla düşünmelidirler. Çünkü Resûlullah aleyhisselam, ömür hesabını vereceğimizi saydığı hâlde o ömrün içinde küçük bir madde olan gençlik hakkında ayrı bir maddeyi tekrar açmıştır.

Bir imam efendi kıyamet günü hesap vereceğine iman ediyorsa camisinde kaç kişinin namaz kıldığını ve kaç senedir kaç kişiyi namaza başlattığını hesap ettiği kadar kaç gencin onun arkasında namaz kıldığını da hesap etmelidir. Maaşının helal olup olmadığının ölçümü, sadece cemaatin kaç kişi olduğuyla değil gençlerin de kaç kişi olduğuyla ölçülebilir. Biz artık insanların toplu sayımıyla değil, kaçımızın genç olduğuyla yola devam etmeliyiz.

Gençlik 15-45 yaş arasının adıdır. Resûlullah aleyhisselamın mübarek ağzından hayattayken cennet müjdesi alanlar, bunu gençken almışlardır. Aşere-i Mübeşşere dediğimiz mübarek kadronun tamamına yakını 30 yaşına gelmeden bu müjdeyi almıştır. Öyleyse 30 yaşına gelmeden Allah'ı ve Resûlullah'ı doyasıya memnun edecek iş yapmışlardı. Çocuklarımıza siret-i nebi okutuyoruz ya, sayfalar dolusu okuyacak yerde şunu anlatsak belki de yeterlidir: Mekke'de üç yıl tamamen gizli biçimde hareket eden Efendimiz aleyhisselatu vesselam, Kâbe'yi ziyaret dahi edemiyordu, o derece bir gizlilik içindeydi. Bu sürede nerede saklanıyorlardı?

Erkam isimli birinin evinde. Siret kitaplarında 'dar'ul-Erkam' diye geçer, 'Erkam'ın evi' demektir. Kim Allah'tan korkuyorsa, kıyamet günü gençliğinin hesabını vereceğine iman ediyorsa, çocuk doğurmuşsa ve büyütmüş, büyütüyorsa... hepimiz kulaklarımızı açalım. Daru'l-Erkam diye siret-i nebide okuduğumuz, Resûlullah aleyhisselamın üç sene barındığı evin sahibi 11 yaşında bir adamdı, 11!

Çocuklarımızı kursa gönderirken tereddüt ediyoruz ya, sabah namazına gideceği vakitte kurtlar kaparı diye endişeleniyoruz ya çocuklarımızı, **Erkam ibni Erkam adlı çocuk sadece 11 yaşındaydı** ve Müslüman oldu, "bizim ev toplantılar için uygundur ya Resûlallah" dedi. Sadece 11 yaşındaydı. 11'e kadar sayınız ki büyük bir sayı zannetmeyiniz. Anası yalnızca on bir doğum gününü görmüştü çocuğunun henüz.

Öyle Müslüman oldu ki babası da Müslüman oldu ardından. 11 yaşında bir çocuk üç sene boyunca evini Resûlullah için açtı ve Cebrail aleyhisselam vahyi o eve getirdi. O zaman doğan çocuklar seksen kilo mu doğuyorlardı? Onlar da anne sütüyle beslenmişlerdi. Ali radiyallahu anh, Resûlullah hicret edeceği zaman yatağının boş olduğu anlaşılmasın diye yatağına yattığında 14 yaşındaydı.

14 yaşındaki çocuklarımızı sabah namazında camiye gönderemeyiz, yolda kaybolurlar diye! Anneler utanmasalar çocuklarını on yaşa kadar emzirecekler! 14 yaşındaki çocuklarımız acaba banyolarını rahat yapabiliyorlar mıdır diye tereddüdümüz gitmedi hâlâ nesil olarak bizim. Allah o çocuklardan razı olsun, genç dinin genç delikanlılarıydılar.

Zeyd bin Sabit radiyallahu anh Medineli bir çocuktur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şehre teşrif ettiğinde sadece 11 yaşındaydı. Anası getirdi, o yaşta Resûlullah'a teslim etti onu. O günden on sene sonra Efendimiz aleyhisselam vefat ettiğinde **Zeyd bin Sabit 21 yaşındaydı**. Peygamber aleyhisselatu vesselamı on sene gördü. Ebu Bekir radiyallahu anh halife oldu. Münafıklar ve zalimler, hafız sahabilerin çoğunu şehit ettikleri için ashab-ı kiramın büyükleri, Ebu Bekir, Ömer, Osman -radiyallahu anhüm- gibiler Kur'an-ı Kerim'in dağılmasından ve kaybolmasından korkup bir araya getirme düşüncesini tartıştılar.

Kur'an; kemiklere, derilere, ağaç yapraklarına yazılıydı. Kur'an toplandığında bir römork dolusu eşya çıkacaktı ortaya. Bunu bir kitap hâline getirmek istediler. Ancak kuvvetli bir hafız lazım.

Ebu Bekir radiyallahu anh, Zeyd bin Sabit'in yanına gitti ve durumu anlattı. Ashabın kalan hafızlarıyla istişaresini ve herkesin ondan başkasının bu işi başaramayacağını itiraf ettiğini söyledi. "Ne yapıyorsun ey Ebu Bekir" dedi, "ben 21 yaşındayım, siz yirmi üç sene Resûlullah'la durmuş insanlarsınız!"

Ebu Bekir radiyallahu anh ona şöyle dedi: "Zeyd, bu ümmetin içinde Kur'an'ı senden daha iyi anlayan birini bulamadım. Allah'ın kitabı sana emanettir."

21 yaşındaydı.

Kur'an-ı Kerim'i Fatiha'dan Nas suresine kadar bir araya getirdi. On binlerce sahabe inceledi ve icma ettiler ki Resûlullah'a indirilen Kur'an'ın tıpkısı budur. 21 yaşındaydı. Sadece.

Bugün oturup okuduğumuz ve ezberlediğimiz Kur'an, Zeyd bin Sabit'in o gün bir araya getirdiği Kur'an'dır. Genç İslam'ın genç adamı. Diploması, forsu, nazı yok. Sadakati, teslimiyeti var.

Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, "Yahu şu İbranice'yi öğrenseniz, Yahudiler'in ne konuştuklarını anlasak... bize tuzak mı kuruyorlar acaba..." buyurdu. Bu sözün üzerinden on yedi gün geçtikten sonra Zeyd bin Sabit, huzura geldi ve bir Arap çocuğu olduğu hâlde, "ya Resûlallah" dedi, "ben İbranice öğrendim, beni tercüman olarak kullanabilirsin."

İlahiyat fakültelerinde, imam-hatiplerde, medreselerde on yedi sene okuduğu hâlde bir Celaleyn tefsirini dahi okuyamayan nesle bu adamdan selam olsun. Resûlullah'ın tercümana ihtiyacı olduğunu gördü, yabancı dili on yedi günde öğrendi. Filologlar oturup düşünsünler, on yedi günde dil öğrenilir mi diye!

Resûlullah aleyhisselam bu genç adamlara dinini bırakıp gitti. Umudu onlardı. İslam onları bekliyordu. Ama şeytan da onları bekliyordu. Şeytan hiçbir zaman, madem İslam'ın gençleri çalışıyor, öyleyse ben pes edeyim demedi. O da çağırdıkça çağırdı. Zevkler onları da çağırdı. Onlar, Resûlullah'ın adama ihtiyacı olduğu bir dönemde zevklerinden feragat ettiler, mütercim arandığını duyup on yedi günde on yedi senelik iş becerdiler.

Sad bin ebi Vakkas. Allah ondan razı olsun. **Uhud muharebesine katıldığında 29 yaşındaydı.** Görevi müşriklere ok atmaktı. Bu atışlar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in çok hoşuna gitti, hayatta kimse için söylemediği bir söz söyledi ona: "Sad! Anam-babam sana feda olsun! At!"

Muhammed aleyhisselamın anam sana feda olsun dediği tek delikanlı, tek adam.

Bu ne teslimiyet ve yürekliliktir ki kâinatın efendisi, Allah'ın razı olduğu ve yarattığı insanlar arasında en bereketli hayatın sahibi insanı doğuran anne ve babayı, Sad bin ebi Vakkas'a feda ediyor. Coşturmak için menkıbe değil bu, Buharî ve Müslim'de hadis-i şeriftir.

O gün müşrikler 1000 kişiyle geldiğinde karşılarına dikilmiş 700 kişinin arasından bir delikanlı çıkıp Resûlullah aleyhisselamı üstün derecede memnun eden tavrı gösterdiyse bundan ibret almalı ve bugün o veya bu şekilde sünnetine-hadislerine hakaret edilen, getirdiği namazın ve tesettürün yok kabul edildiği bir dünyada; ok atar gibi ilim peşinde koşan delikanlı olup 'bu asırda Resûlullah yaşasaydı beni görüp bana da öyle derdi' diye Resûlullah'ı görür gibi sünnetine ve şeriatına sarılan genç adam kıyamete kadar Allah'ın izniyle var olacaktır.

Evet, Peygamber aleyhisselam Uhud'da bir kişiye 'anam-babam sana feda olsun' dedi ama bugün her yer Uhud oldu. Camilerin bahçelerinde bile faizci bankaların bankamatiklerinin olduğu bir dünyadayız.

İnsanların Resûlullah'ın sünnetine bangır bangır hakaret ettiği bir çağda yaşıyorsak eğer, bugün Sad bin ebi Vakkas'ın, öyle olmak isteyenlerin günü demektir.

Ama gelin görün ki böyle olmak şuuru, 'siret bilgisi', 'Peygamber aleyhisselamın hayatıyla ilgili bilgi' diye bir kenara itilmiştir. Hayır. Bu siret bilgisi değil, üsve-i hasenedir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizim tarihteki meşhur şahsiyetlerimizden biri değildir. İmanımızdır, hayatımızdır, örneğimizdir, varlığımızdır, varlık sebebimizdir. Sallallahu aleyhi ve sellem.

Camilerde çocuk ve gençleri arka saflara itip imamın arkasına sanki kuralmış gibi dizilen ihtiyarlar bu sesimizi duysunlar: Peygamber aleyhisselam yanlış olduğunu bile bile, öyle düşünmediğini daha önce söylediği hâlde, sadece gençler Uhud'a gidelim dedikleri için gitti, Hamza'sını ve Musab'ını orada şehit bırakarak döndü. Uhud'daki faciayı yaşayacağını bildiği hâlde gençlerin gönlünü kırmamak için Medine'den dışarı çıktı, amcasını ve yetmiş sahabisini kaybetti, mübarek dişi kırıldı. Bu facianın sebebi gençlerdir ama gençlerin gönlünü kırmamış ve sonrasında da 'sizin yüzünüzden oldu' dememiştir.

Çünkü Uhud'dan dört sene önceki Akabe biatında "gel ya Resûlallah, biz seni Yesrib'de koruruz" diyenler de delikanlılardı. O gün amcası Abbas radiyallahu anh, "nereye gidiyorsun, seni çağırınlar henüz çocuk" demişti hatta. Ama yüreği genç bir peygamberdi. 52 yaşındaydı o gün, 25 yaşında delikanlıların davet ettiği Yesrib'e gitti, devletini orada kurdu. O Abbas'ın oğlu olan Abdullah ibni Abbas ise "Bedir günü yaşlılar çadırlarda nöbet beklerken gençler Resûlullah'ın önüne koşuyorlardı" diyor.

Genç İslam'ın yürekli gençleriydi onlar. Allah onlardan razı olsun.

Sonraları "atını denize sür, arkadayız ya Resûlallah" diyen Sad bin Ubade, işte o delikanlılardandı.

Aziz kardeşlerim,

Bizim oturup her şeyden önce gençliğin İslam demek olduğunu, çalışmalarımızın en az beşte biri kadar değerli olduğunu anlamamız lazım. Genç bir kız belki bin hacı teyzeden daha değerlidir Allah katında. Genç bir çocuğun 25 yaşında sakal bırakması, 100 aksakallı dededen daha değerli olabilir. 20 yaşında bir delikanlının kendini şeriat ilimlerine adanması ümmet-i Muhammed'in belki de kurtuluş sebebidir.

Muaz bin Cebel radiyallahu anh, bu ümmetin en büyük âlimi, ashab-ı kiramın tamamına yakınının hocası durumdadır. İbretle duyunuz; Resûlullah aleyhisselatu vesselam Medine'ye geldiğinde 18 yaşındaydı, gelip diz çöktü ve bu günden sonra sadece on sene yaşadı. Vefat ettiğinde 28 yaşındaydı ve Resûlullah da hayatta değildi. Müslüman olarak yalnızca on sene kaldı, bunun sekiz senesini Resûlullah'ın dizi dibinde geçirdi.

Muaz bin Cebel radiyallahu anh 28 yaşında vefat ettiğinde, ashab-ı kiram, "eyvah, İslam kütüphanesi öldü" diye ağladı. Bilgisayarı, kalemi, defteri yoktu. Dağ gibi bir yüreği vardı. İlmin, takvanın başı ve Resûlullah aleyhisselamın emanetçisi.

11 yaşındaki Erkam ibni Erkam'ın evinde dünyanın tek umudu olan İslam filizlenip bugüne kadar geldi ama bizim 11 yaşındaki çocuklarımız nerdeyse ağızlarında emzikle dolaşacaklar. Çünkü ana-babaları da çocuk! Biz çocukların çocuklarıyız, onlar Resûlullah'ın elinde büyük adamlardılar, sallallahu aleyhi ve sellem.

Buna cevap da hazır: Onlar sahabiydiler. Ama sahabi olmadan önce putperesttiler! Muaz ibni Cebel, Resûlullah aleyhisselatu vesselamın huzuruna ilk geldiğinde bir putperestti. Sonra da meleklerin yükselemeyeceği yerlere yükseldiler. Akrabalıkla olsaydı Ali bin ebi Talib'in babasını da bugün sahabi olarak anıyor olurduk.

Gençlik bir yürek meselesidir, kendini kaç yaşında gördüğün önemlidir, kaç yaşında olduğun değil. Çocuğunu kaç yaşındayken Allah’a adamaya hazırlısın; önemli olan budur. Hanne Kadın, bir günlükkken Allah’a adadı çocuğunu. İbrahim aleyhisselam beş yaşındayken. Ama onların henüz diploma sorunu yoktu tabii... O zaman imam-hatip olsa onlar da ilk önce oraya verirlerdi çocuklarını herhâlde...

Genç İslam, genç kafa ister, bu dinin çökmüş kafaya ihtiyacı yok. Yahudilik bugün dört bin seneden daha yaşlıdır. Hristiyanlık iki bin senesini devirdi. İslam, Allah’ın gönderdiği dinlerin en gencidir ve kıyamete kadar da gençlerin omzunda, onun izniyle payidar olacaktır. Genç sahabileri görüp İslam’ı omuzlayan gençler Allah’ın izniyle şeriatın ve İslam’ın umududur.

Elbette bundan rahatsız olanlar bulunacak, “bunlar şucu, bu nesil bucu, gençlik gitti” diye ağlayan da olacaktır. Evet, gençlik gitti ama senden gitti, Allah’a ve şeriatına gitti. Sen haftada bir elinde hediyelerle gelip senin sohbetini dinleyen, anlattığın masallarını dinleyip elini öpüp giden gençlik bekliyordun; Allah ise şeriatına sahip çıkacak, 14 yaşında da olsa Muhammed aleyhisselamın yatağında mızrak altına yatacak bir gençliğe dinini emanet edecektir.

Allah’ın planını hiç kimse bozamayacaktır. Bu din gençlerin omzundadır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gençlere vefasızlık etmedi. Onların hatırı kırılmasın diye Uhud’a gitti. Bugünün gençleri! Şüpheniz olmasın ki sizin de hatırınızı kırmayacaktır. Kimsenin adamı olmayın, bağrınızı sadece Resûlullah’a ve şeriatına açın, aleyhisselatu vesselam. Bugün kendisi yok ama sünneti, Buharî’si, Müslim’i, Ebu Davud’u var.

Resûlullah aleyhisselatu vesselam nasıl ki gençlerin hatırını kırmayıp Uhud’a gittiyse adınız gibi bilin ki ey gençler, anaların-babaların çocuklarından kaçtıkları gün, ana-babanız Resûlullah olacaktır. Şefaatiyle sizi kuşatacaktır. Siz bugün genç hâlinizle onu sahiplendiyseniz o da Allah’ın izniyle kıyamet günü sizi çağıracaktır.

Genç kardeşlerim,

İman, şüphesiz ki ilk hedefinizdir ama imandan sonra dikkat etmeniz gereken ilk şey, ümmetinizin genci olmaktır. Hiçbir vakfın, hocanın, büyüğün, siyasetçinin, önderin değil ümmetinin adamı ve ümmetine kurban ol. Gençliğini ümmetin için, cami için, Arapça öğrenmek ve hadis ezberlemek için, ümmetin şerefini yükseltmek için harca.

Sen bir vakıfta bulunuyorsun ama o vakfın olduğu semtte İslam yıllardır hâlâ öcü görülüyorsa, buna karşın vakfın git gide büyüyor ama İslam’ın öcü görülmesi hâlâ değişmiyorsa anla ki vakfına besi oluyorsun, ümmetin için işe yaramıyorsun! Senin büyüğün hep büyümüş ama İslam hâlâ itham altında ve zor günler geçiriyor.

İnsanlar Resûlullah’ın hatırası olan bir sünnet için duygulanmıyor ve harekete geçmiyorsa yanlış yerde duruyorsun, yanlış yere enerji pompalıyorsun demektir.

Şeytan da sen ümmetinin olacağına sürece rahat durmayacak ve intikam için çok uğraşacaktır, haberin olsun. Ve bunu sana haramlarla yapacaktır. Haramlardan birine düştüğün zaman ümmetinin adamı değil, ümmetinin belası olursun. Ömrümü on sene az yaşarım, bir harama düşmeden yaşarım diyen bir taktiğin olsun. Sonra kazara bir bataklığa düşersen, senden bin dört yüz sene önceki bir delikanlıyı hatırla:

Resûlullah’ın huzuruna gelmişti, henüz otuz yaşına gelmemiş. “Ya Resûlallah, ben yanlış bir iş yaptım, zina ettim, benim cezamı ver” diye rica etmişti. Efendimiz aleyhisselam onu kovduğu hâlde öbür gün yine geldi, “ya Resûlallah, beni temizlemeyecek misin?” dedi. Üçüncü defa geldi, yine aynı ricada bulundu.

Sen de bir gün bir hataya düşersen böylece Resûlullah'ın şahs-ı manevîsine git, şeriatına dayan, teslim ol ve tövbe et. De ki: Ey Rabbim, o sahabiye af buyurduğun gibi beni de affet ve temizle. Resûlullah sağ olsaydı dört defa değil, kırk defa kapısına gider, ayaklarına gider ve beni temizlemesini söylerdim. İnternetin beni düşürdüğü bataklıktan kurtarmasını isterdim.

“Şimdi Resûlullah yok, halifesi yok, İslam adına konuşan yok, İslam adına konuşan hocalar birbirlerini yiyorlar, ben kapısına dayanacak birini bulamadım ama seni buldum ya Rabbi” de, Allah’a sığın ve o da seni affetsin, mağfiret buyursun, o Maiz adlı sahabi gibi ol.

Ve sen ey delikanlı.

Zina etmiş, harama bulaşmış olsan bile tıpkı o Maiz adlı sahabi gibi ol. Onun hakkında Resûlullah aleyhissalatu vesselam şöyle demişti: “Şu Maiz öyle bir tövbe etti ki onun tövbesini Allah, Medine’deki koyunların tüyleri sayısı kadar insana dağıtsa hepsine yeterdi.” Sen de onun sünnetine, şeriatına sarıl. Rabbinin kapısına dayan. Geri dön. Allah’a dön.

Sağlığını Allah’tan başka hiç kimseye feda etme. Bu beden ve güç eğer varsa Allah’a ve şeriatına feda olsun de. Sigaraya hatta tıp sakıncalı diyorsa baklavaya bile mideni feda etme. Sen İslam’a lazımsın ve çürük olan, İslam’ın başına derttir. Abdullah ibni Amr ibni As’ı hatırla, Resûlullah ona “bu kadar ibadet etme, yaşlanınca bu kadarını yapamazsın” deyince, “bırak beni gençliğimi kullanayım” demişti.

Sen de bugün gücünü lazım olunca Kur’an’ına tüket. Dizi-film için değil şeriatını öğrenmek için uykusuz kal. Gençliğini Allah ve Resûl’ün sünnetine feda et, yarın dirilirken de herkesin bir arkadaşla diriltildiği gün, “bırak beni gençliğimi kullanayım” diyen sahabi ile diril.

Vaktin senin imanındır, hayatındır. ‘Günü boş geçirme’ demiyorum, dakikanı boş geçirme. Uzun çağında saat harcayan Müslüman olamazsın, madem dijital çağdayız, saniyelerle konuşmalıyız. Ayakkabı alırken bile gerekiyorsa bağcaksız ayakkabı alacak, düğmesi çok olan mont almayacaksın.

Ve yarın arkadaşlarınla dirileceksin. Bunu sakın unutma, arkadaşlarını buna göre seç. Arkadaşların kimse sen onlarsın. “Bu Resûlullah’la beraber olur” demediğin, seninle olmasın.

Hayat çok uzun değil. Sabret. Bugünler geçecek. Yarın inşallah buluşacağız. Sen Maiz ol, tövbe et, o seni bulacaktır. Rabbimizin cemaliyle, cennetlerde buluşacağız. Sabret. Bu çileyi bu dünyada bin sene çeken de var. Çile senin mutluluğundur.

Allah’a emanet ol ve emanetin kıymetini bil.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.